

VECVECĀKU STĀSTI

2018. GADS

7. B klase

- Vecvecāki bērnu dzīvē ienes īpašu svētību un dzīves gudrību. Viņi ar savu piemēru iemāca, ka kopā pavadītais laiks ir simtkārt vērtīgāks par kopā iztērēto naudu. Viņi palīdz mums ieraudzīt dzīvi savādāku. Daudzi no viņiem atsakās no savām interesēm, darba un sava brīvā laika, lai būtu kopā ar mums ikdienā. Izrādās, ka tieši šajā ikdienišķajā skrējienā bērni visvairāk klausās par dzīvi un iemācās par savas ģimenes un zemes vēsturi. Vecvecāku unikālā dzīves pieredze, sirds gudrība un ticība ļauj ikvienam no mums mācīties un novērtēt dzīvi, izvēlēties pareizu dzīves ceļu.

Antons Arnicāns / 80 gadi/ stāsta:

- „Esmu veltījis nodarbībām ar dažādiem sporta veidiem vairāk nekā 60 savas dzīves gadus, kopš 2002.gada pievērsos svaru bumbas cilāšanai. 2012.gadā Krievijā Arhangeļskā kopā ar vēl 299 atlētiem piedalījos pusstundu ilgās sinhronās svaru bumbas cilāšanas sacensībā „Spartan 300”, tādējādi uzstādot jaunu Ginesa rekordu.”

Genovefa Grišāne /87 gadi/ stāsta:

- „Skolā mācījos labi, man bija iesauka „Piecinieks”. Ģimene bija liela, tāpēc ar iztiku bija grūti. Uz skolu līdzī ņēmu rupjmaizes gabalu un piena pudelīti. Ziemā nēsāju tēva žaketi, kura bija sajosta ar virvīti. Grāmatas nēsāju koka kastītē. Tēvs brauca peļņā, un viņš atveda izstrādātas ādas gabalu, no kura man sašuva zābakus. Tie bija liela izmēra, lai varētu nēsāt vairākus gadus. Pavasaros, rudenos gāju basām kājām.”

Jeļena Grebņeva / 75 gadi/ stāsta:

- “Mācījos Upmaļu skolā no 7 gadiem . Tad 3 gadus Dagdas vidusskolā. Katru dienu ziemā, pēc skolas , es ar saviem draugiem kopā gāja uz augstu kalnu, lai pavizinātos ar ragaviņām. Mans vīrs strādāja konfekšu fabrikā. Mājās vienmēr bija konfektes, kuras bija jāslēp no bērniem, lai tie no sākuma paēstu pusdienas. Bet vienalga konfektes bija atrastas un apēstas. ”

Silvija Skorodihina /70gadi/ stāsta:

- „ Pēc 11. klases es strādāju Priežmalē par telefonisti. Tajos laikos vēl nebija izgudroti mobilie telefoni, bet bija mājas telefoni. Lai kādam piezvanītu, no sākuma vajadzēja zvanīt uz sakaru centrāli, kur telefonistei bija jāpasaka, kam tu gribi piezvanīt. Telefoniste savienoja ar vajadzīgo abonentu.”

Valentīna Vasiļjeva /69 gadi/ stāsta:

- „Bērnība bija ļoti grūta, jo vajadzēja smagi strādāt, celties četros no rīta, ganīt un slaukt govīs, barot cūkas, bet toties bija arī priecīgi momenti kopā ar māsām un brāļiem spēlējot dažādas spēles, piemēram "Kluso telefonu" vai "Zelta dalīšanu". Spēlīšu nebija tāpēc māte taisīja lupatu lelles, kaut arī laika tai bija maz, viņa vienalga mēģināja kaut kā iepriecināt bērnus. Pēckara laikā bija daudz tukšu ložmetēju lādiņu, tajos es vārīju putru no smiltīm, spēlēju pavārus.”

Irina Paškeviča / 65 gadi/ stāsta:

- „Es sāku mācīties skolā 1959 gadā. Tajā laikā bija skolas forma, meitenēm bija tumši zili sarafāni un baltas blūzes, bet zēniem kostīmi. Skolas gados es ļoti gribēju kļūt par ekonomisti, tāpēc mācījos labi. Īpaši patika matemātika. Pēc vidusskolas pabeigšanas turpināju iegūt izglītību Mālnavas lauksaimniecības tehnikumā.”

Marija Murāne /69 gadi/ stāsta:

- „ Savas pirmās darba gaitas uzsāku Joņinu feldšeru punktā. Drīzumā apprecējos ar Franci Murānu un 1973. gada 14. decembrī piedzima meita Aina. Vēlāk ar ģimeni pārbraucām dzīvot uz Skaistu. Tagad dzīvoju Dagdā un esmu aktīva pensionāre. Ļoti patīk lasīt interesantas un aizraujošas grāmatas. Skatīties seriālus un gatavot ēst. Nodarbojos ar vingrošanu un nūjošanu. Mazdārziņā audzēju dārzeņus un puķes. Aizraujos ar adīšanu un rokdarbiem, labprāt apmeklēju dažādus kultūras pasākumus, koncertus, teātra izrādes. Ļoti mīlu savus mazdēlus.”

Olga Mihejeva / 75 gadi/stāsta:

- „ Pēc veiksmīgas Daugavpils medicīnas koledža absolvēšanas, atbraucu strādāt Dagdā par dežūrmāsu terapijas nodaļā. Tajos laikos tas bija grūts darbs, jo nodaļā varēja būt vairāk par 60 cilvēkiem, bet slimnīcā kopumā ap 150 slimajiem un vairāk. Es esmu ļoti priecīga par to, ka palīdzēju daudziem slimiem cilvēkiem. Tie bija labi laiki, kurus atceros ar siltumu. Strādājot daudzus gadus, vienmēr dzirdēju simtiem vārdu "Paldies, medmāsiņ!" “

Anatolijs Kuņecovs /72 gadi/ stāsta:

- „Jaunībā es aktīvi nodarbojos ar futbolu, taču pēc kājas salaušanas pārstāju to spēlēt un pievērsu uzmanību elektrībai. 1970. gadā pabeidzu mācības un kļuva par profesionālu elektriķi ledusskapju jomā. Ilgu laiku nodarbojos ar ledusskapju remontēšanu un biju viens no labākajiem elektriķiem Dagdas novadā. Novēlu visiem jauniešiem labu un apdomātu dzīvi! Un veiksmi visos darbos! “

Zinaīda Pavliņa / 76 gadi / stāsta:

- „Man no skolas gadiem palika atmiņā, tas kā klase gatavojās jaunā gada brīvlaikam. Mēs mācījām dzejoļus, spēlējām rotaļas, lugas. Skolā es dziedāju korī, piedalījāties dziesmu svētkos Dagdā. Ejot no skolas, mēs bieži zagām ābolus no sveša ābeļdārza, kaut arī mājās bija savi āboli, bet tie nebija tik garšīgi. Es vēl tagad atceros to ābolu garšu. Mūsu laiku bērnība, salīdzinot ar tagadējo laiku ļoti atšķiras.”

Paldies Tev, Debess Tētīt,
Par mīļiem vecākiem,
Par maizīti, kas galdā,
Par māsām, brālīšiem.

Par vecmāmiņu mīļo
Un vecotēti ar` -
Lai Tava mīlestība
Mūs visus, visus skar!
(A. Ziemele.)

Mūsu klasē ir 23 vecmāmiņas,
11 vectētiņi un 1 vecvecmāmiņa!

Mēs viņus ļoti mīlam!